

NORA ROBERTS

Mândria lui Jared MacKade

Seria Frații MacKade

Traducere din limba engleză

Claudia Asănăchescu

capitolul 1

Jared voia o bere rece. Simțea deja gustul primei guri, băute pe îndelete, ce ar fi început să-i alunge din minte amintirea zilei grele din sala de judecată, a unui judecător idiot și a unei cliente care îl scotea, încet, dar sigur, din minți.

Și nu-i păsa atât de faptul că era păcătoasă până în vârful degetelor sau că fusese, mai mult ca sigur, complice atât înainte, cât și după săvârșirea faptei, în lungul șir de spurgeri care avuseseră loc în vestul orașului Hagerstown. Nu-l deranja faptul că apăra o persoană vinovată. În asta consta meseria lui. Dar se săturase până peste cap ca o clientă de-a lui să se dea la el.

Femeia aceea avea o imagine cu totul distorsionată în ceea ce privea relația avocat-client. Putea doar să spere că-i explicase destul de răspicat faptul că, dacă îl mai apuca o dată de fund, rămânea de una singură, numai cu al ei.

În alte împrejurări, gestul ei i s-ar fi părut doar pe jumătate denigrator, poate chiar și oarecum amuzant. Dar avea prea multe pe cap, și în agendă, ca să mai aibă timp de asemenea jocuri. Cu o smucitură iritată din încheietură, introduse un CD cu muzică clasică în sistemul audio al mașinii și-l lăsă pe Mozart să-l însoțească pe șoseaua șerpuită ce-l ducea spre casă. Mai avea o singură oprire de făcut, se încurajă el singur. O scurtă oprire și apoi o bere rece. Și când te gândești că nici nu ar mai fi fost nevoie de acea oprire dacă Savannah Morningstar i-ar fi răspuns la telefon.

Își roti umerii ca să alunge încordarea și apăsă pedala de accelerație la o curbă, ca să-și facă plăcere cu puțină viteză peste limita legală. Merse repede mai

departe, de-a lungul bine cunoscutului drum de țară, fără să dea atenție primilor muguri primăvăratici care apăruseră pe ramurile copacilor sau cornilor sălbatici gata să înflorească, precum o ceață ușoară. Apăsă frâna când văzu un iepure sprintând prin fața mașinii și trecu pe lângă o camionetă care mergea către Antietam. Spera că Shane se apucase deja să pregătească cina, apoi scoase o înjurătură când își aminti că era rândul lui să gătească.

Mina încruntată se potrivea cu chipul său cu trăsături ca sculptate, cu mica imperfecțiune a nasului care fusese rupt de două ori și cu linia aspră a bărbiei. În spatele ochelarilor de soare, sub sprâncenele negre și arcuite, se ascundeau ochii săi pătrunzători, într-o nuanță rece de verde. Cu toate că buzele îi erau întinse într-o linie care exprima iritarea, farmecul lor nu era nicidecum diminuat de aceasta. Femeile se uitau adesea la gura aceea și se minunau... Când zâmbea și li se arăta gropița din colțul buzelor, oftau și se întrebau cum de-l lăsase nevasta aia a lui să-i scape.

În sala de judecată era o prezență impunătoare. Umerii lui lați, soldurile înguste și constituția puternică și osoasă îl făceau mereu să arate ca scos din cutie în costumul făcut la comandă, însă imaginea aceea elegantă nu putea masca în întregime puterea care se ascundea în spatele ei.

Părul lui castaniu era îndeajuns de ondulat cât să formeze un cârlionț foarte atrăgător pe gulerul cămășii sale albe, cu guler scrobit.

În sala de judecată înceta să mai fie Jared MacKade, unul dintre frații MacKade, care alergaseră mâncând pământul peste câmpurile de la miazăzi ale ținutului, încă din clipa în care văzuseră lumina zilei. În sala de judecată era Jared MacKade, avocatul.

Își ridică privirea către casa din vârful dealului de la marginea orașului. Era vechea reședință Barlow, pe care fratele său Rafe o cumpăraseră după ce se reîntorsese

în oraș. Zări mașina lui Rafe la baza aleii abrupte care urca până la casă și ezită.

Era tentat să oprească mașina în dreptul casei, să uite de acel mic ultim detaliu din ziua respectivă și să împartă mult visata bere cu Rafe. Dar știa deja că, în cazul în care Rafe nu muncea la ceva, dând cu ciocanul, tăind cu fierăstrăul sau zugrăvind vreun perete al casei care, până în toamnă, urma să se transforme într-un han, își aștepta proaspăta soție să se întoarcă acasă. Jared se mai minuna și acum când se gândea că cel mai rău dintre frații MacKade, la rândul lor niște răutăți, se însurase.

Așa că merse mai departe depășind casa, ținu stânga la răscruce și o luă pe drumul care avea să cotească înapoi, către ferma MacKade și colțul de pământ cu care se învecina.

Conform informațiilor sale, Savannah Morningstar cumpăraseră micuța casă de la marginea pădurii cu doar două luni înainte. Locuia acolo împreună cu fiul ei și, cum bârfele locale nu transmiteau mai nimic pe seama ei, părea a fi o persoană retrasă.

Jared își închipuia că femeia aceea era fie bătută în cap, fie prost crescută. Din experiența lui, atunci când oamenii primeau un mesaj din partea avocatului lor, răspundeau. Și, cu toate că vocea de la robotul telefonic era scăzută, guturală și extrem de atrăgătoare, nu era nici pe departe nerăbdător să o întâlnească față în față pe purtătoarea acelei voci. Această misiune era o favoare făcută unui coleg – și, pe deasupra, o bătaie de cap.

Zări printre copaci micuța reședință. Semăna mai degrabă cu o cabană, cu toate că mai fusese adăugat un etaj, cu doar câțiva ani în urmă. Coti pe aleea îngustă care trecea pe lângă cutia poștală a familiei Morningstar, încetini mult, ca să poată trece peste gropi și hârtoape, și se uită cu atenție la casă în timp ce se apropia de ea.

Era făcută din bușteni și fusese construită inițial, din câte își amintea, ca să servească pe post de locuință

de vacanță nu se știe cărui doctor de pe la oraș. Însă nu durase prea mult. Oamenii de la oraș își doreau de multe ori ceva rustic, până când îl obțineau.

Așezarea liniștită, copacii, susurul pașnic al unui pârâu care se umflase de la ploaia de cu o zi înainte, toate acestea înfrumusețau ambianța casei cu linii simple, din lemn netratat, și cu veranda goală.

Panta abruptă din fața casei era stâncoasă și accidentată, iar vara, din câte știa, aproape că era năpădită de buruieni înalte și încălcite. Cineva venise la lucru aici își spusese Jared în sine sa, în timp ce oprea mașina. Pământul fusese săpat și întors, lucrat până când își schimbase culoarea într-un maro-închis. Mai erau încă pietre, dar fuseseră folosite ca să ajute la decorarea peisajului. Printre ele și pe după ele, cineva plantase pâlcuri de flori.

Nu, își dădu el seama, cineva încă mai planta flori. Zări silueta umană, percepuse mișcările ei, în timp ce înconjură vârful colinei și parcă în capătul aleii, lângă o mașină veche.

Jared își luă servieta, se dădu jos din mașină și o porni peste peticul de iarbă proaspăt tunsă. Se simți recunoscător că purta ochelarii de soare cu lentile închise la culoare când o văzu pe Savannah Morningstar ridicându-se.

Stătuse în genunchi, printre straturile de pământ, ustensilele de grădinărit și ghivecele cu răsaduri de flori. Când se mișcă, o făcu încet, înaintând parcă centimetru cu centimetru. Era înaltă – o tipă cu forme, cam de un metru optzeci, după estimările lui Jared – care umplea un tricou galben-cafeniu și o pereche de blugi rupți până la limita admisă de lege. Avea niște picioare interminabile. Era desculță, iar mâinile îi erau pline de noroi. Soarele îi strălucea în părul la fel de bogat și de castaniu precum al lui. Îl purta lăsat pe spate, împletit într-o singură coadă. Ochii ei erau ascunși,

ca și ai lui, în spatele unei perechi de ochelari de soare. Dar ce putea vedea din chipul ei era de-a dreptul fascinant.

Dacă vreun bărbat era în stare să-și ia privirea de la acel corp absolut minunat, își putea petrece o grămadă de timp contemplând acel chip, își spuse Jared în sinea sa. Pomeții înalți și netezi, ca sculptați, erau acoperiți de un ten de culoarea prafului auriu. Avea buze pline, care nu zâmbeau deloc, nasul drept și ascuțit și bărbia ușor ascuțită.

- Savannah Morningstar?

- Da, eu sunt.

Jared recunoscuse vocea de la robotul telefonului. Nu cunoscuse niciodată până atunci o voce și un corp care să se potrivească așa de bine.

- Sunt Jared MacKade.

Femeia își înclină puțin capul și razele soarelui se reflectară în lentilele ochelarilor de soare, de culoarea chihlimbarului.

- Ei bine, arăți ca un avocat. Nu am făcut nimic în ultimul timp ca să am nevoie de serviciile unui avocat.

- Să știi că nu bat așa, din poartă-n poartă, ca să-mi găsesc clienți, spuse el. Ți-am lăsat câteva mesaje pe robotul telefonic.

- Știu, spuse ea și îngenunche ca să termine de plantat o tufă de brumărele. Cel mai bun lucru la un robot e că te scapă de corvoada de a sta de vorbă cu oamenii cu care nu vrei să vorbești, spuse ea și bătu cu palma pământul din jurul rădăcinilor. În mod evident, nu am vrut să vorbesc cu dumneata, domnule avocat MacKade.

- În nici un caz bătută-n cap, declară el. Doar prost crescută.

Amuzată, femeia își ridică privirea către el.

- Exact. Asta sunt. Dar de vreme ce ai venit până aici, ai putea să-mi spui ce ții așa morțiș să-mi spui.

capitolul 6

Când parcă mașina în fața cabanei, Jared era uimit, ușor enervat și de-a dreptul intrigat. Nu durase prea mult până ajunsese la el vestea că Savannah aproape că o luase la fugă ca să iasă mai repede din casa fratelui său, renunțând în același timp la slujba pe care i-o oferise Jared. Intenționa să capete o explicație.

Îi zări pe Bryan și pe Connor jucându-se în curtea din lateralul casei și le făcu semn cu mâna. Băieții îi răspunseră cu un strigăt, apoi se întoarseră la treburile mai importante, cum ar fi aruncarea mingii de baseball.

După ce bătu la ușă și nu primi răspuns, se hotărî să intre fără să mai aștepte vreo invitație. Se îndoia oricum că ar fi auzit ceva peste muzica rock'n'roll care răsuna în toată casa. O luă pe urmele unui riff de chitară, plin de îndrăzneală, traversă bucătăria și intră în camera alăturată.

O găsi aplecată deasupra unei mese de lucru. Maioul alb, bărbătesc, mai mare cu câteva numere, era pătat cu vopsea. Își împletise părul într-o coadă, purta o pereche de blugi plini de găuri și era în picioarele goale. Lui Jared îi lăsă gura apă.

- Salut!

Savannah nici măcar nu ridică privirea către el. Pe chip îi rămase întipărită o expresie încordată de concentrare, în timp ce continua să mânuiască cu delicatețe o pensulă subțire, înmuiată în vopsea roșie.

Jared aruncă o privire prin încăperea aglomerată. Probabil că acolo ar fi trebuit să fie un vestibul, căci avea o ușă care dădea direct afară. În mod evident, ea nu avea

nevoie sau timp să înfrumusețeze atmosfera locului ei de muncă, reflectă el.

Prin ferestre intra lumina, multă și puternică, scoțând la iveală fiecare fir de praf. Pe podea era un lino-leum de când lumea, plin de pete de vopsea. De pereții din bușteni nefinisați erau sprijinite la întâmplare pânze neînramate, iar pe rafturile de metal erau îngrămădite sticle, borcane și cutii metalice. Se simțea miros de terebentină.

Și, spre marea lui ușurare, văzu casetofonul vechi, pe baterii, care amenința să-i spargă timpaneale. Traversă cu pași apăsați încăperea, până la el, și aproape că se sperie de tăcerea absolută care se lăsă dintr-odată.

- Nu te atinge de muzica mea! se răsti Savannah la el.

- În mod evident nu ai auzit când am intrat.

- În mod evident, lucrez, spuse ea aruncând pensula într-un borcan plin cu o soluție și alegând alta de acolo. Valea!

Ochii lui Jared scânteiară, dar îi vorbi pe un ton politic:

- Da, cred că mi-ar plăcea o bere, mulțumesc. Să-ți aduc și ție una?

- Lucrez, repetă ea.

- Observ, spuse el și se aplecă deasupra mesei ei de lucru, ignorând înjurătura ei.

Regina cea rea era aproape terminată, iar chipul ei frumos era tot pe-atât de fioros. Avea un corp alungit, elegant, înfășurat în haine mov și blană de hermină. Coroana din aur avea vârfuri ascuțite ca niște săbii și era împodobită cu pietre prețioase cu muchii tăioase. În palma ei princiară, alungită, ținea un măr roșu aprins.

- Minunată, șopti Jared. Rea până în măduva oaselor. E din *Albă-ca-Zăpada*?

- Nu, e din *Cei trei nătărăi*. Stai în lumină.